

No. 20/62.

MEMORANDUM
(Doorslag)

6160
9/2.13 NVP/med.
19 februari 1962.

Van Dr. H. R. van Houten

Aan: M

Onderwerp: Gesprek met Mr. Stikker over N.N.G.

cc MF
S
Z
DGPZ
Chef DNW

ZEER GEHEIM

Mr. Stikker is meegedeeld de mogelijkheid, dat Nederland tengevolge van de moeilijkheden ontstaan met het vervoer van militairen naar N.N.G. gedwongen zal zijn de defensie van N.N.G. te versterken. Daarmede zal onvermijdelijk zijn, dat deze versterking afgenomen zal worden van NAVO.

Voorts is Mr. Stikker ervan op de hoogte gesteld, dat aan Dr. Boon is opgedragen om zich uiterst gereserveerd te tonen ten aanzien van het Amerikaanse verlangen voor een algemene boycot van Cuba door de NAVO-landen. Ik heb daarbij gesteld, dat in de eerste plaats het twijfelachtig is of het voor de NAVO verstandig is zich zo te mengen in inter-Amerikaanse aangelegenheden. Daarbij heb ik erop gewezen dat door Dr. Boon van de gelegenheid gebruik zal worden gemaakt om de kwestie van de samenwerking buiten NAVO-verband aan de orde te stellen. Hij zal er daarbij op wijzen, dat het niet aangaat dat Amerika enerzijds van ons medewerking aan volledige boycot maatregelen tegen Cuba verlangt en anderzijds rustig doorgaat wapenen aan Indonesië te leveren.

Mr. Stikker stelde, dat hij het nooit eens was geweest en het ook nu niet eens is met het door de Nederlandse Regering ten aanzien van Nieuw-Guinea gevoerde politiek. Hij sprak als zijn mening uit, dat een overdracht aan Indonesië op den duur niet te vermijden zou zijn. Hij had begrip voor de noodzaak van de bescherming van de Nederlanders in Nieuw-Guinea, doch waarschuwde ernstig tegen iedere verzwakking van de NAVO. Hij stelde het zo, dat een ter wille van de bescherming van 20.000 Nederlanders niet die van 11 miljoen in gevaar moet brengen. Op mijn tegenwerping dat een beperkte vermindering van de Nederlandse NAVO-bijdrage toch wel niet

./.

MEMORANDUM

(Doorslag)

ZEER GEHEIMNo. 20/62.

Van Dr. H. R. van Houten

-2-

Aan:

Onderwerp:

de bescherming van Nederland in een eventueel Oost-West conflict in gevaar zou brengen, stelde Mr. Stikker dat hij hierbij vooral het oog had op de psychologische werking van iedere verzwakking van NAVO onder de huidige omstandigheden en van naar buiten tredende ernstige meningsverschillen tussen de NAVO-partners. Hij sprak als zijn mening uit, dat een dergelijke ontwikkeling de Russische machthebbers het gevoel zou kunnen bijbrengen, dat zij risico's zouden kunnen nemen, omdat er in de NAVO toch geen eenheid zou bestaan. Mijn tegenwerping dat de Russen in hun calculaties slechts Amerika betrekken en niet de beperkte bijdrage van de Europese landen werd door Mr. Stikker niet geheel gedeeld.

Begrip had hij voor ons voornemen om in het kader van het Amerikaanse optreden tegen Cuba onze bezwaren tegen de Amerikaanse wapenleveranties weer op te brengen en hij was van mening dat zulks ook niet schadelijk voor de NAVO is en intern de atmosfeer zou kunnen opklaren.

Nummer - 61600

Bijlage I

MEMORANDUM

9/12.13 mg (med)

cc: M
DGPZ

Van: Mr. N. S. BLOM

No. 17

Aan: **T**

Onderwerp:

19 februari 1962

ZEER GEHEIM

Naar aanleiding van het feit dat Mr. Stikker U heeft gezegd het nooit eens te zijn geweest met de Nieuw Guinea politiek, meen ik goed te doen U de historische gang van zaken nog even mede te delen. Het is juist, dat Mr. Stikker evenals vele anderen, waaronder ikzelf, het er niet mee eens waren dat in 1949 bij de R.T.C. Nieuw Guinea van de soevereiniteitsoverdracht werd uitgesloten. Echter staat daar tegenover, dat de heer Stikker als Minister van Buitenlandse Zaken van 1948 tot 1952 er mede voor verantwoordelijk is dat deze uitsluiting heeft plaats gehad, alsmede voor het mislukken van de Nieuw Guinea conferentie eind 1950.

De VVD vond, dat de Regering bij laatst bedoelde conferentie te ver was gegaan en aan Indonesië te ruime aanbiedingen had gedaan. Op grond daarvan stemde de VVD in januari 1951 vóór een motie van AR-zijde, welke dit beleid afkeurde. Hoewel de motie werd verworpen vond Mr. Stikker in het vóórstemmen van zijn partij aanleiding om af te treden, hetgeen terstond door het gehele Kabinet werd gevolgd. In die z.g. "nacht van Stikker" schreef ik het ontslagrequest aan de Koningin voor de heer Stikker en mij zelf, waarvan ik het concept nog in mijn bezit heb. Overigens waren wij een maand later weer gewoon in functie.

M.....